

IVA GECKOVÁ

ILUSTRACE DRAHOMÍR TRŠTAN

Pekelné příběhy čertí babičky

Všem čertíkům a čerticím

IVA GECKOVÁ

ILUSTRACE DRAHOMÍR TRŠTAN

Pekelné příběhy čertí babičky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

PEKELNÉ PŘÍBĚHY ČERTÍ BABIČKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7628. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstán
Odpovědná redaktorka Zuzana Řehořová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna TNM print s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Drahomír Trstán

ISBN 978-80-271-1553-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-1013-1 (print)

Obsah

Krádež ve spíži	7
Jak čertí babička vyráběla netopýří sádlo	17
Pekelné čertí diamanty	26
Na Borůvkovém vršku	35
Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění	44
Výlet do Črtích skal	52
Črtův běh o život	61

Krádež ve spízi

Bylo nebylo... Nebo možná nebylo bylo jedno peklo. Nebylo ani velké, ani malé. Ani krátké, ani široké. Zkrátka tak akorát. Jednu zvláštnost ale mělo. Čertí babičku.

Čertí babička je pro každé peklo hotový poklad – vaří, peče výborné koláče a buchty, učí v pekelné škole počty a přeměny v jiné bytosti, léčí čertům všechny nemoci a bolístky, kterých mají víc než chlupů v kožichu, a vůbec tak nějak zajišťuje chod celého pekla. Ale ne že si ji budete představovat jako nějakou vetchou stařenku sedící v koutě. Kdepak! Ta naše má síly a elánu za sto čertů, stihne naráz deset věcí, a když se rozzlobí, ajajaj... To vám lítají hromy a blesky, peklo se otřásá v základech a i sám Lucifer se schová za pekelný trůn.

A právě teď naše čertí babička sedí v pohodlném křesílku a popíjí kafičko. Vypadá to, že nad něčím přemýšlí. Koulí očima a je vidět, že se jí opravdu cosi honí hlavou, protože se jí z uší začíná trochu kouřit.

„Hm, hm, ano, přesně to teď udělám,“ řekne a rychle vstane z křesla, až se převrátí nohama vzhůru – to křeslo, samozřejmě, ne babička. Jde do spíže. Cože to chce udělat? No přece namazat si rohy netopýřím sádlem. Divím se, že vám to ještě není jasné, ale jak vidím, musíme ji poprosit, aby nám to pěkně vysvětlila:

„Netopýří sádlo je ta nejlepší věc na rohy, co může bejt. Každý čert by si měl minimálně jednou za rok namazat rohy netopýřím sádlem a pořádně ho do nich vetřít. Rohy jsou pak krásně lesklý a okamžitě vyrostou o pár centimetrů. Už tomu rozumíte, čertíci a čertice?“

A to už babička stojí ve dveřích spíže, bere za kliku a otevírá dveře. V tu ránu se na ni vyvalí spousta harampádí.

„No co to... co to znamená, kdo to na mě nastražil?“ zlobí se, ale pak si uvědomí, že už neuklízela nejmíň 85 let, a povzdychne si.

Čertí babička si pamatuje, že sádlo ukládala na nejvyšší polici v tom nejtemnějším koutě. Natahuje pracky, aby dosáhla tak vysoko, uf, uf, to je námaha. Funí, jako by skládala vagon čertího uhlí, to víte, už jí není 300 let. Nakonec přece jen dosáhne až na malou plechovou krabičku a popadne ji. Ze všeho nejdříve ale musí odfouknout tlustou vrstvu prachu, která se na ní usadila.

„Uch, uch, uch,“ rozkašle se. „Možná bych tady měla opravdu uklízet častěji,“ zamumlá, ale pak rychle zavrtí hlavou. Kdo by taky měl rád uklízení!

Čertí babička bere krabičku k oknu do kuchyně, aby na ni dobře viděla. Přece jenom si ten poklad, který je v ní ukrytý, zaslouží trochu pozornosti. Pomalu uchopí víčko a už se celá třese při představě, jak si pořádně namastí rohy. Tááák, pěkně víčko nadzvedne, připraví si nos, aby mohla nasát tu skvělou netopýří vůni... a... krabička je PRÁZDNÁ! Úplně a dočista prázdná!

Babička nevěří svým očím. Jak se to mohlo stát? Jak se to mohlo přihodit? Dupne si vztekle kopytem o podlahu. Pak si ale její bystré oko všimne věci, která leží na dně krabičky. Je to dlouhý černý chlup s bílou špičkou. Babička zamručí: „No počkej, ty syčáku, však já tě chytím. Odplata tě nemine!“ Sevře chlup mezi palec a ukazovák a pěkně dloouuze k němu přičichne. Chvilí větrí, analyzuje, hodnotí a pak už má jasno. Není pochyb, kam zmizelo vzácné netopýří sádlo z její plechové krabičky.

„To snad není možný! Tomu nemůžu uvěřit!“ křikne. Hodí krabičku do kouta, vyběhne z chaloupky a práskne za sebou dveřmi. Přesně ví, kam má jít. Rázuje si to přímo doprostřed pekla, na velké čertí náměstí, kde mají vždy v pondělí sraz malí čertíci z pekelné školy.

Každý z nich přijede na čertí koloběžce a navzájem si ukazují různé tipy, triky a skoky, jak být lepší než kamarád. A jak čertí babička čekala, uprostřed náměstí

vidí asi deset čertíků, všichni vzrušeně mávají ocasy, drží se pevně řídítek a jezdí, skáčou a závodí na svých čertích koloběžkách. Ale jeden z nich se od ostatních trochu liší. Trochu? Ne, to asi nebude to správné slovo. Liší se od nich totiž pekelně. On na své koloběžce létá! On se vznáší! Pozoruje ostatní čertíky z oblohy, pevně svírá řídítko a volá: „Ty, Kleofáši, ten přemet musíš ještě víc zatočit doleva! A ty, Mezuláši, příště víc mrskni ocasem, abys získal rovnováhu!“ Pokřikuje na ně další a další rady, jak tu koloběžkovou techniku ještě víc vylepšit.

Babička si dá ruce v bok. „Buriáši! Buriáši! Okamžitě dolů!“ volá na svého vnoučka.

„Jé, babičko, co tady děláš? Přišla ses naučit nějaký skoky na čertí koloběžce?“ mává na babičku seshora Buriášek.

„Já ti dám skoky, já ti dám čertí koloběžku! Chci se zeptat, jestli náhodou něco nevíš o tý plechový krabičce ve spíži!“

Buriášek se zarazí. „Víš, babičko, já sem potřeboval něčím promazat kolečka na koloběžce a nevěděl sem čím. Mazat kolečka povídlama se mi moc nechtělo, tak sem se šel podívat do spíže a našel tohle mazání. A je perfektní, kolečka mi po něm vůbec nevržou,“ nadšeně volá Buriášek.

„A co to lítání? To ti nepřijde zvláštní?“ zlobí se babička. Buriášek pokrčí rameny. „No, vlastně trochu zvláštní to je. Moje koloběžka nikdy předtím nelítala.“

Babička se plácne do čela. „Ty popleto jeden! Cos to proved? Namazal sis kolečka netopýřím sádlem. To je sice skvělý na mazání rohů, ale na nic jinýho se dávat nesmí! Způsobuje totiž nadnášení, lítání a vznášení! Když si mažu rohy, musím ho použít jenom trošičku. Mám pak lehčí a vzdušnější krok, víš? Kdybych si s ním namazala rohy víc, tak bych tady lítala jak... jak... no třeba jako vosa. Totiž, chtěla sem říct sova.“

„Já už to úplně chňápu, babičko! Ale řekni mi, jak dlouho ještě budu lítat, už bych si dal totiž něco k jídlu.“

Babička dupne nohou a pak se zasměje. „Kamaráde, to ti říkám, že tady budeš lítat ještě zejtra ráno, až půjdu učit do pekelný školy. Krást se nemá a netopýří sádlo už vůbec ne.“ Otočí se na kopytě a rázuje zpátky do své chaloupky.

